

tvrdenej nemožnosti vyžiť z jedného nemá so zreteľom na zákonom chránenú dôstojnosť postavenia advokátskeho povolania možnosti. Ponevác nevyhovel výzve advokátskej komory, aby dobrovoľne jedno z týchto zamestnaní zanechal, bol právom v disciplinárnom pokračovaní odsúdený pre disciplinárny prečin k takému trestu, ktorý je podľa povahy veci jedine možný, aby sa neslučiteľnosť oboch povolaní chránila, totiž k trestu zbavenia advokácie.

Čís. 266 dis.

Za hrubú nedbalosť je disciplinárne zodpovedný advokát, ktorý dá opatriť preklad svojho konceptu opravného prostriedku z menšinového jazyka do jazyka štátneho osobou neznalou dostatočne štátneho jazyka, signuje ho bez preskúmania a podá súdu, hoci obsahuje hrubé urážky súdu.

(Rozh. zo dňa 14. decembra 1935, Ds III 82/35.)

N a j v y š š í s ú d ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci proti Dr. M. T., advokátovi v S., následkom odvolania, podaného obvineným advokátom proti rozsudku disciplinárneho súdu advokátskej komory v Turč. Sv. Martine zo dňa 22. júna 1935, po preskúmaní spisov potvrdil rozsudok prvostupňového disciplinárneho súdu.

Z d ô v o d o v :

Odvolanie je bezzákladné. Zodpovednosť obvineného po subjektívnej stránke není vyvrátená námietkou, že urážlivé výrazy proti súdu sa dostaly do podaného odvolania následkom nesprávneho prekladu ním v maďarskom jazyku osnovaného odvolania, ktorý previedol jeho spoločník Dr. G. S. I keď by toto zodpovedanie obvineného bolo pravdivé — dôkazy o tom nabídnuté neboly disciplinárnym súdom prevedené — nebola by tým disciplinárna zodpovednosť obvineného vyvrátená. Obvinený zodpovedá disciplinárne nielen v prípade úmyselnosti, ale aj hrubej nedbalosti. Obvinený sám doznal, že odvolanie signoval, že štátny jazyk sám neznal, a že jeho spoločník štátny jazyk perfektne neovládal. Bolo preto jeho povinnosťou postarať sa o to, aby preklad bol správny a neobsahoval také početné a hrubé urážky súdu, ktoré pri pozornom preskúmaní prekladu musely každému, štátneho jazyka znalému človekovi, padnúť do očí. Je hrubou nedbalosťou advokáta, keď dá opatriť preklad do štátneho jazyka a taký preklad bez povinného preskúmania signuje, lebo tým bere za obsah zodpovednosť, ako to už disciplinárny súd správne uviedol.

Čís. 267 dis.

Odporuje zásadám cti a vážnosti stavovské, použije-li advokát prohlášení strany, jež podle svého obsahu, podle vůle strany a účelu jednání advokátova se stranou mělo sloužiti jen k tomu, aby nedošlo ke hrozícímu sporu, později přece jen ve sporu, a to jako průvodního prostředku proti oné straně.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1935, Ds I 37/35.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 29. listopadu 1934, jímž byl obviněný uznán vinným přečinem poškození cti a vážnosti stavu a odsouzen k pokutě 200 Kč, jakož i k náhradě nákladů kárného řízení.

D ů v o d y:

Odvolatel sám připouští, že bylo účelem prohlášení ze dne 24. února 1931 docílit, aby nedošlo k žalobě o rozvod a že mělo toto prohlášení poskytnouti záruku O. K-ovi, že se jeho manželka polepší, a doznává též, že následkem toho se podařilo oddáliti žalobu až do 20. června 1932.

Obviněný také doznal, že k podpisu tohoto prohlášení, které obsahuje doznání viny G. K-ové na rozvratu v manželství, došlo teprve po dlouhém tříhodinovém rozhovoru, za něhož K-ová, kterou sám označil za hysterickou, stále plakala, a připouští dokonce i ve svém odvolání, že slíbil ještě paní K., že ponechá toto prohlášení u sebe, aby neměla obavy, že by úmyslně nebo neopatrností přišel obsah tohoto prohlášení k vědomosti třetích osob.

Za tohoto stavu věci nebyl obviněný, jenž sám uvádí, že tehda jednal s K-ovou jako přítel O. K., oprávněn použitím prohlášení toho k jinému účelu, nežli právě ke shora naznačenému, totiž k tomu, aby ukázal prohlášení neb sdělil jeho obsah jedině manželu O. K-ovi za tím účelem, aby k žalobě o rozvod nedošlo. Použil-li přes to obviněný ve sporu o rozvod, zahájeném jím později jménem O. K., tohoto prohlášení jako průvodního prostředku a důkazu o různých vyhrůžkách G. K-ové — v tomto prohlášení jí doznáných — odporuje toto jednání zásadám cti a vážnosti stavovské, podle nichž jest advokát povinen počestností a bezelstností ve svém chování zachovávatí důstojnost stavu a slovo straně dané.

Obviněný ovšem tvrdí, že K-ové dne 24. února 1931 též sdělil, že uveřejní obsah tohoto prohlášení jenom pro případ sporu, leč správností této obhajoby odporuje obsah onoho prohlášení, jakož i odvolatelem doznáný účel jeho, že kajícím doznáním K-ové měl býti získán podklad pro další shodné spoluzítí manželů a zabráněno žalobě o rozvod. Bylo-li to touhou K-ové, pak by přece nebyla svým prohlášením přímo poskytovala obviněnému průvodní materiál pro takovou žalobu. Toho si musel býti vědom i obviněný; připouští-li dokonce sám, že K-ová tehda byla ve stavu značného rozčilení, nemohl důvodně předpokládati, že by skutečně G. K-ová jasně a dobrovolně s použitím onoho prohlášení v případném sporu o rozvod byla souhlasila.

Při takovémto nedostatku bonae fidei na straně obviněného nelze pak upřítí oprávnění nálezu kárné rady, pokud spatřuje v jednání obviněného porušení stavovské cti, přičítící se § 10, odst. 2 adv. řádu. Tíži provinění odpovídá i trest obviněnému uložený a bylo proto jeho odvolání jako nedůvodné zamítnouti.